

Ujlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

2018. április

Gerzsenyi Sándor: Eljött a drága ünnep

Eljött a drága ünnep,
Nagy napja mennynek, földnek.
Ma múltjék gyász és bánat:
A Megváltó feltámadt!

Te csüggedt, bús tanítvány,
Tekints az Úrra, bizván:
Halálon győz az élet,
A sírtól nincs mit félned!

"Feltámadt"

Jézus sírjánál az angyal így szólt a hajnalban odaérkező asszonyoknak: *"Feltámadt, nincs itt"* (Mk 16,6), majd feladatot is ad nekik: *"Siessetek, és mondjátok meg a tanítványainak"* (Mk 16,7). Ezek a szavak olyan üzenetet hordoznak, amely néhány év alatt lázba hozta az akkori római birodalmat, és amelyek korunkban is sugárzó erővel bírnak. A Mennyei Atya a Fia feltámasztásával jelezte, hogy a szeretet legyőzhetetlen. Isten szeretete erősebb a bűnnél, hatalmi harcok, emberi féltékenységek, gáncsoskodások vagy

belső emberi gyengeségek nem tudják megakadályozni terjedését. Ma is ezt üzeni számunkra: Az örök élet távlata és a küzdelmeink során megtapasztalt kegyelem erőt ad ahhoz, hogy mi is úrrá tudjunk lenni belső visszahúzó erőinken és a világ ellenállásán. A sírtól elsiető asszonyokkal együtt mi is vigyük meg az örömhírt azoknak, akik még nem tudnak róla, vagy akik megerősítést várnak.

Ferenc atya

Biblikum

Feltámadt, alleluja!

Jöjjetek, örvendezzünk az Úrnak, ujjongjunk szabadító Istenünknek.

Járuljunk eléje magasztalással, vigadjunk előtte zsoldárokkal. (Zsolt 95, 1-2)

Ezt a zsoltárt imádságra hívó zsoldárnak nevezik, mivel a zsolozsma előtt szokták imádkozni. Régen a bencés kolostorokban az éjszakai imaórát két óra körül tartották. Szent Benedek a Regulájában arra figyelmeztet, hogy ezt az imára hívó zsoldárt lassan kell imádkozni, hogy a nehezen felkelő szerzetesek legalább a végére, az éjszakai imaóra kezdetére odaérjenek.

Húsvétot ünnepelünk. Urunk feltámadt és ígérete szerint mi sem maradunk örökre a sötétség honában, hanem a végső napon mi is feltámadunk. Nem úgy, mint Lázár vagy a naimi ifjú, akik ebbe az életbe tértek vissza, majd később ugyanúgy meghaltak, mint bárki más, hanem ahogy Jézus feltámadt: az örök életre. Megszabadított bennünket a halál rabságából. Erre az örömmre, erre az ujjongásra hív bennünket a zsoldáros.

Magasztaljuk érte Krisztus Urunkat, vigadjunk és adjunk hálát ezért. Nem hagy bennünket örökké a holtak honában, hanem ahová eljutott a Jó Pásztor, oda várja nyáját is. Alleluja!

Baltház Zsolt

A megváltás története

Jézus Krisztus, isteni mivoltában, Istennel való egyenlőségét nem tartotta olyan dolognak, amelyhez mint zsákmányhoz ragaszkodják, hanem szolgálai alakot öltve kiüresítette önmagát, az emberekhez lett hasonló, külsejében olyan volt, mint egy ember. Megalázta önmagát, engedelmes lett a halálig, mégpedig a kereszthalálig.

Ezért Isten felmagasztalta őt, és olyan nevet adott neki, amely fölségesebb minden névnél, hogy Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön és az alvilágban, minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicső-ségére, hogy Jézus Krisztus az Úr.

(Fil 2,6-11)

„Kezdetben volt az Ige, az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige, ő volt kezdetben Istennél. Minden általa lett, nélküle semmi sem lett, ami lett. Benne az élet volt, s az élet volt az emberek világossága.” (Jn 1,1-4) Isten tökéletesen boldog volt egységében és a három személy – a teremtetlen Atya, az egyszülött Fiú és az egyesítő Szentlélek – közösségében, azonban szeretetének kiadásában, Bölcsessége által létrehozta a teremtést (Bölcs 7,22-8,1). Egyfelől megalkotta a szellemi lények (angyalok) sokaságát, másfelől a térben-időben meghatározott anyagi világot (Ter 1,1-2,25). A szellemi lélekkel is megajándékozott anyagi létezőket – az embereket – Isten részesíteni akarta saját életében, ezért a Második Isteni Személy eleve vállalta a sorsközösséget. A kezdeti harmónia azonban megbomlott: a gőg, az irigység és a féltékenység az Isten megtestesülését megvető elbukó szellemi létezők tevékenysége folytán beköltözött az anyagi világba a többi (lehetséges) bűnnel együtt. Az emberiség lelkileg holttá, az egész teremtett világ sorsa pedig kérdésessé vált: Isten nélkül minden a semmibe hullik.

Jó szándékú és önjelölt önmegváltó próbálkozások történtek – és történnek – a történelem folyamán, ám a végtelenül Szent felé önerőből képtelenség eljutni, oda csak maga Isten emelhet fel. Újra és újra szövetséget kínált az embernek: a sokszorozódó bűn miatt özönvízzel sújtott föld megmaradt élőlényeiének (Ter 6,5-9,17), majd Ábr(ah)ámnak, aki hitt neki, és mindenben alávetette magát akarátának (Ter 15,1-21, 17,1-14). A következő nemzedékek azonban megint elfordultak tőle, ezért elkezdte előkészíteni a zsidó népet arra, hogy befogadja Igéjét: ne elsősorban az emberi szempontok, hanem a Lélek sugallatai szerint tanuljon meg élni (Zsid 1,1). Csodás események sorozatában igazolta hűségét (Kiv 4-18 fejezetek), majd a Sínai-hegyen törvényt adott Izrael fiainak (Kiv 19,1-20,21). Csakhogy az embernek mindig nagy kísértést jelent a könnyen elérhető öröm, nehéznek tűnik a parancsok megtartása, így Isten és népének története a nép folytonos bűnbe való visszaesésének és Isten megbocsátó irgalmának feszültségében zajlik. Mire

Mózes lejött a hegyről, a nép máris pótistent alkotott magának (Kiv 32). Az Úr számtalan módon kinyilvánította és tanúságát is adta szilárd elhatározásának, sajátos módon éppen a házasság képét alkalmazva kapcsolatukra (vö. Oz 1,2-3, 2,21-25), mégis előbb-utóbb visszautasításban van része. Ezért engedte, hogy sanyarú sorsra jussanak, hogy azután magához édesgethesse, kivigye a pusztába, és a szívére beszélhessen (Oz 2,4-25). Egyre közelebb jött az emberhez: az eleinte csak az atyák Isteneként ismert Úr megmondta, milyen néven szólíthatjuk (Kiv 3,1-15, 6,2-9), ezzel annak lehetőségét is megadva, hogy káromoljuk. A Láthatatlan és Megközelíthetetlen megmutatkozott Mózesnek különféle módokon (Kiv 24,12-18, 33,7-11, 33,18-23), bár amikor az Úr birtokba veszi a szent Sátrat, földi lakóhelyét, még ő sem léphetett elé (Kiv 40,34-35). A Szentlélek elküldésének előképeként pedig kiárasztotta lelkét a nép vezetőire (Szám 11,24-29), hogy hitelesen láthassák el feladatukat, később pedig ígéretet tett arra, hogy mindenkinek része lesz ezen ajándékból (Joel 3,1-5).

A jóra törekvők igyekeztek a parancsok megtartásán túl az előírt áldozatok bemutatásával is megszentelődni, hogy megpróbáljanak az emberi ésszel felfoghatatlan adósságból leróni valamit (vö. Mt 18,21-35); azonban Isten újra és újra jelezte, hogy neki nincs szüksége áldozatra sem rászorultságból, sem más okból kifolyólag, neki maga az ember kell, őt akarja magának lefoglalni, hogy az így igaz életet élhessen (Zsolt 40,7-11, 50,8-15).

Közben azonban szaporodott a bukás, és elhatalmasodott a bűn (vö. Róm 5,20). És ekkor, Isten szuverén döntéséből fakadóan, túlradt a kegyelem. Ugyanis amikor eljött az idők teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született, és ő alávetette magát a törvénynek, hogy kiváltson minket a törvény szolgaságából, hogy a fogadott fiúságot elnyerjük, s immár ne szolgálként, hanem fiakként állhassunk előtte (vö. Gal 4,4-7). Ő valóságos Istenként és valóságos emberként egyedülálló módon – és egyedülként – képes közvetíteni Isten és ember között: emberként minden kísértésben része volt – és így együtt is tud érezni az esendő emberrel (Zsid 4,15) –, mégsem vétkezett, mert inkább lemondott akarataról, hogy az Atya terve teljesedhessen be (vö. Mt 4,1-11, Mt 26,39,42). Csakhogy a bűnök és bűnös struktúrák által nyomorba taszított ember elsősorban testi szabadulást és jólétet szeretett volna, és nem kér(t) egy olyan Messiásból, aki nem felel meg az elképzelésének, nem diadalmasan érkezik, hanem alázatosan, számár illetve számár csikójának hátán (vö. Zak 9,9-10, Mt 21,1-11, Mk 11,1-11, Lk 19,28-38), nem kiált, a megtört nádszálat nem töri össze és a pislákoló mécsbelet nem oltja ki (vö. Iz 42,1-9). Előre látható volt a tragédia, amely bekövetkezett: nemcsak a prófétákat üzték el,

verték meg a gonosz szőlőművesek, hanem a szőlősgazda Fiát is elfogják, megkínózzák, megölik és kivetik a szőlőből (Mt 21,33-46, Mk 12,1-12, Lk 20,9-18). Az agyag visszaszól a fazekasnak (Iz 29,16, Iz 45,9), a szőlőskert és a fügefa minden gondoskodás ellenére sem terem Urának gyümölcsöt (Iz 5,1-7, Lk 13,1-9).

A történelem során azonban mindig Istené az utolsó szó, ő jelöli ki a szegletkövet, és az szegletkő is lesz, még ha el is vetik az építők (Zsolt 118,17-24, Mt 21,42, Mk 12,10-11, Lk 20,17-18, 1Pt 2,4-10). Jézus ennek tudatában veszi vállára keresztjét, hogy beteljesüljenek az Írások, Isten ígéretei: Isten mindent odaad, hogy megmentse az embert a végső pusztulástól. Ő a Szenvedő Szolga, aki nem lankad el, és nem veszti el kedvét, míg meg nem szilárdítja az igazságot a földön (Iz 42,4), aki a nemzetek világossága lesz (Iz 49,1-6, Lk 2,29-32), aki odatartja hátát azoknak, akik verik, arcát meg azoknak, akik tépázzák, gyalázzák és leköpdösik (vö. Iz 50,4-9). Megkeményíti arcát, mint a kőszikla, tudja, hogy bár szégyenteljes kivégzés a sorsa, nem kell szégyenkeznie, mert diadalmaskodni fog, fönséges lesz, és nagy dicsőségre emelkedik. Ő a fájdalmak férfja, aki tudja, mi a szenvedés, ő viseli a mi betegségeinket, rá nehezednek a mi fájdalmaink, és miközben mindenki megveti, ő imádkozik a népért (vö. Iz 52,13-53,12, Lk 23,34). Megkínózzák, és ő alázattal elviseli, a mi bűneinkért szúrják át, a mi gonoszságainkért török össze, a mi békességünkért éri utol a büntetés, az ő sebei szereznek nekünk gyógyulást (1Pt 2,21-24). Kiöntött vízzé lesz, csontjai szertehullanak, szíve viaszként megolvad, torka kiszárad, mint a cserép, nyelve ínyéhez tapad, mialatt utolsó tulajdonát, ruhadarabjait hóhérai szétosztják maguk között (Zsolt 22). Ő az egyetlen és igazi engesztelő áldozat a bűnökért (1Pt 1,18-19), ő az igazi Főpap, aki bemutatja a tökéletes áldozatot az Atyának (Zsolt 110, Zsid 5,1-10), ő lesz az oltár, hiszen saját testében mutatja be az

áldozatot (vö. V. húsvéti prefáció). Őt emelik fel, mint Mózes a rézkígyót a pusztában (Szám 21,4-9, Jn 3,14), hogy mindenkit magához vonzzon (Jn 12,31-33), rá tekintsenek, akit átszúrtak, gyászolják, mint az egyszülött fiút szokás, megsirassák, mint az elsőszülöttet (Zak 12,10).

Nagypéntek mindent sötétségbe borít, és önmagában bizony nem adna reményt: ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél számalomra méltóbbak vagyunk (vö. 1Kor 15,12-28). Azonban azon a húsvéti éjszakán valami olyan egyedülálló, senki által „ki nem találhatott” esemény történt (vö. Iz 48,1-11), amely alapjaiban változtatta meg a világ sorsát, és amely nélkül semmit sem érne földi életünk (vö. Exsultet). Az Atya elfogadta az áldozatot, és a Fiú, aki egykor a bűnbeeséskor bezárult egeket (Ter 3,24) széttépve alászállt (Iz 45,8, Jn 3,13), most újra áthatolt az egek egein, az ősrégi egeken (Zsolt 68,5. 19. 33b-36, Lk 24,50-51, ApCsel 1,4-11), és belépett az égi szentélybe, amelyet nem emberkéz épített, a saját vérével (Zsid 9,11-12). Megkötött az új szövetség, amely végérvényes, hiszen ennél tökéletesebb nem lehet: Jézus Krisztusban az isteni és az emberi természet örökre egyesült, a kezdeti harmónia az eredetnél is magasabb szinten helyreállított. Megkezdődött az újjáteremtés (vö. Jel 21,1-7.), hiszen Jézus Krisztusban már kiszakadt az anyag egy darabja, ezzel megalapozva az eljövendő új világot, amelynek részeseivé akar tenni mindent és mindenkit, ami illetve aki a Szeretethez kapcsolódik. Ő fog megfizetni mindenkinek (Jel 2,23b, Jel 22,12), az ő dicsősége ragyogja be a Szent Várost, az Új Jeruzsálemet, a Bárány lesz minden nemzet világossága (Jel 21,23-24) és Isten színelátása tölt el mindenkit boldogsággal (Jel 22,4-5).

Molnár Gábor

Lelki nap volt Újlakon

Újlakon valami sikerült. A március 24-i lelki nap sok-sok résztvevője felemelő élményben részesült, közelebb került Istenhez és felebaráthoz, előbbre haladt a Húsvét felé vezető úton. Hála legyen érte!

Hagyománya volt már a kiscelli keresztútnak. Volt már korábban virágvasárnapi családi délelőtt alkotóházzal. Esedékes volt az elsőáldozásra készülő hittanosok foglalkoztatása. „Csak” ezeket kellett összeadni, megtoldani előadásokkal és megbeszélésekkel, szentségimádással és közös ebéddel – és máris előállt a tartalmas lelki nap, amely felülmúlta a szervezők várakozásait.

A szervezők, előkészítők ezúttal nem csak néhányan voltak és nem csak szerveztek. Sok mindent kellett megtervezni, beszerezni, elrendezni, megfőzni... A

pörköltöt például négy asszony főzte odahaza, amiből aztán káposzta és krumpli és füstölt hús és fűszerek hozzáadásával az a finom nevenincs étel elkészült, nagyjából száz adagnyi. Érzékeny gyerekgyomrokra számítva főztek finom paradicsomlevest is. A gyerekek ettől függetlenül „pászkavacsorát” is ettek, báránnyal, kovásztalan kenyérral és keserű salátával. Felnőtt vezetőik ekképpen is igyekeztek élményszerűvé tenni számukra a húsvét gondolatát.

A felnőttek délelőtt Kozma Imre irgalmasrendi atya, délután Lendvai Zalán ferences atya érdekes és elgondolkodtató előadását hallgatták meg. Imre atya elhívásról és küldetésről és a világ aktuális eseményeiről beszélt, Zalán atya a megtérésről és annak keretében főleg a gyónásról tartott szellemes előadást

olykor húsbavágó megállapításokkal. De mindezeket megelőzte Ferenc atya bölcs bevezetője: az ünnepre készülni kell!

Az ilyen programoknak is megvan a technikai háttere: kellenek a felállított széksorok, a hangosítás, jól jön a büféasztal... A hallgatóság soraiban ülő szülők gyerekeinek „a fejünk fölött” énekeket tanítanak, alkotóházat, kreatív sarkot működtetnek, a gyerekek teljes keresztúti képsort rajzolnak... Néhány anyuka megköszöni, hogy ekképpen tehermentesítve még gyönnia is sikerült.

Mindkét előadás után voltak kiscsoportos beszélgetések, ahol a résztvevők nem csak gondolataikat mondhatták el (néha akár bővebben a kelleténél), de egymást is (jobban) megismerték. Volt csend is: délben egy félórás szentségimádás. Volt délután élményszerű keresztút a természetben rekordszámú résztvevővel (kb. 60 fő), melynek során a felolvasók örömmel vállalkoztak feladatukra, melyből lelki megerősödést meríthettek. És mindenki lelki megerősödését szolgálta a napot lezáró esti szentmise.

A jól sikerült újlaki lelki napon körülbelül százan vettünk részt, de az eseményt ennél is többen támogatták. Volt olyan, aki odahaza vállalkozott 80 adagnyi kávé lefőzésére. Volt olyan kisközösség, amely

elutazott ugyan, de pénteken este még kirakta a kertbe a padokat–asztalokat... Egyébként kisebb csoda, és nyilván jórészt a finom meleg ebédnek köszönhető, hogy a hűvös, borús időben is mindenki szívesen elüldögélt a szabadban.

És talán csak az Úristennek van teljes képe róla, ki mindenki hogyan és mivel járult hozzá a nap sikeréhez.

Mindenesetre a tapasztalat arra ösztönöz, hogy hagyományt teremtsünk. Evégett érdemes belegondolni, mit lehet másképp, jobban csinálni. Itt egyelőre csak két mozzanatot emelnénk ki: Gondosabb, bátrabb jelentkezést kérünk. Aki képes egy életre elköteleződni kereszténynek, legyen képes három napra előre „bevállalni” egy lelki napot, s ezzel megkönnyíteni a szervezők munkáját.

Akik egyébként talán így sem voltak elegen. Vagy inkább: nem volt kellőképp megosztva a feladatok terhe, egyesekre túl sok jutott. De hát most már, hogy közelebb kerültünk egymáshoz, ezt is könnyű lesz jobban csinálni.

*A beszámolót
féltucatnyi szervező tapasztalata alapján
összeállította Sz. J.*

Gondolatok irgalmasság vasárnapjára

2017 őszén Szent II. János Pál pápa nyomában részt vehettem Lengyelországban egy zarándoklaton. Szívem és lelkem mélyéig megérintett az isteni és emberi irgalmasság összefonódása, eggyé válása Szent II. János Pál pápa és Szent Fausztina nővér Istennek való teljes, maradéktalan odaadottságának érzékelése által. Ez az út a Szűzanyán keresztül a Teremtő Szentháromság mindannyiunkhoz lehajló szeretetét egészen kézzelfogható módon közvetítette nekünk, akik ott lehettünk. Valóban felfoghatatlan az út, ami idáig vezetett.

II. János Pál pápa 1980. november 30-án advent első vasárnapjára megjelent második, *Dives in misericordia* kezdetű enciklikájában szerencsésen irányította rá az Egyház és a laikus világ figyelmét **Istennek erre a rendkívüli tulajdonságára**, amit az Ő irgalmassága jelent. Ugyanebben az enciklikában felszólít a Szentatya Isten nevében mindannyiunkat, hogy az irgalmasságot gyakoroljunk kötelesség és létfeltétel,

hiszen: „Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalomra találnak” (Mt 5,7).

Vajon miért nevezi Szent II. János Pál pápa Isten rendkívüli tulajdonságának az irgalmasságot? Ha Isten irgalmassága csak annyi lenne, amennyit emberi képességeinkkel, értelmünkkel fel tudunk ebből fogni, akkor még nem leszünk boldogok, legfeljebb megnyugszik a lelkiismeretünk. Nem állunk bosszút az ellenségem, nem erőszakoljuk ki azt, ami minket megillet, nem zsarolunk érzelmileg senkit... és folytathatnánk, de ez még nem vezet a rendkívüli isteni tulajdonságra. „Én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem. Ti Bennem vagytok és én az Atyában” – vagyis az Atya, Jézus Krisztussal a Szentlélekben, az irgalom, azaz a tökéletes, szerelmetes szeretetnek teljessége. Számos nyelvben – köztük a lengyelben is – az irgalom szó a szeretet legmagasabb fokát kifejező szóból származik, vagy azzal azonos, amit magyarul leginkább az embertársáért életét is feláldozni kész

szeretet vagy szerelem szavakkal lehet kifejezni. Ezt akarja megosztani velünk Isten: önmagát feláldozni kész szerelmét. Csak az tud igazán, teljes szívvel irgalmat gyakorolni, aki maga az irgalom. Emberként végtelen, szerelmes szeretettel lenni a Teremtő Isten iránt, aki irgalmas szeretetében alkotott meg minket azért, hogy megoszthassa velünk ezt a leírhatatlan szeretetet, szerelmet.

Kalkuttai Szent Teréz mondta: igaz, hogy mi csak egy kicsinyke csepp vagyunk a tengerben, de ilyen cseppekből áll a tenger. Élvezzük hát és magunkat átadva egészen legyünk részei ennek a végtelen, határtalan irgalomnak, szeretet áradatnak!

Vén Emőke Terézia ocds

Keresztény szófejtés

tömjén

Szavunk nagy hasonlóságot mutat a szláv – bolgár, szerb-horvát, orosz – nyelvekben használatos (és itt fonetikusán átírt) *tyemjan* illetve *tamjan* szavakkal. Ezek jelentése 'füstölőszer', 'tömjénfa', vagy valamilyen illatos növényt neveznek így. Valószínűnek tarthatjuk, hogy e nyelvek valamelyike közvetítette a magyarba, kissé zsugorítva, a görög *θυμιαμα* (*thymiama*) szót, mely pl. a Jel 5,8-ban szolgál a tömjén megnevezésére. A görög szó 'füstölő(szer)'-t, 'áldozati füst'-öt jelent, így 'tömjénfüst'-öt is.

A *thymiama* szót a rómaiak is használták a tömjén(füst) megnevezésére – a szintén görög eredetű latin *t(h)us* mellett –, a szó éppen a korai egyházi nyelvhasználatban kapta az általánosabb 'füstölés' helyett a 'tömjén, tömjénnel való füstölés' értelmet. Így nem dönthető el egyértelműen, hogy a szó – és az általa jelölt dolog, a tömjén használata – Itáliából, a horvátokon keresztül, vagy Bizánctól, ortodox szláv közvetítéssel jutott-e el hozzánk.

Érdekes, hogy a napkeleti bölcsek ajándékai között a *λίβανος libanosz*) szót találjuk a tömjén megjelölésére

(Mt 2,11). Ez a sémi gyökerű szó az eredeti növényi gyanta fehéres színére utal. – Szintén különös, hogy a Vulgata egy helyen, Sir 24-ben latinul is *libanus*-nak nevezi a tömjént.

A Jelenések könyve latin szövegében az *incensum* szót olvashatjuk a *thymiama* fordításaként. A latin szó eredeti értelme: 'meggyújtott'; úgy tűnik, jelentése az idők során fokozatosan a (meggyújtott) tömjén jelölésére korlátozódott, másfelől pedig a középkorra kiszorította az egyházi nyelvhasználatból az egyéb, 'tömjén' értelmű szavakat.

A tömjénnek illetve füstjének fontos jellegzetessége az illata. Mint már a szláv szavaknál láttuk, bizonyos bokrok és fűszernövények neve is ugyanabból a görög szótövből ered, bizonyára erős, áradó illatuk miatt. Így a *θυμον* (*thümon*) szó jelentése: 'kakukkfű'. Ennek származékai jelölik a kakukkfűvet ma is a legismertebb modern nyelvekben (pl. ang. *thyme*, ol. *timo*). Kissé kilóg a sorból a német *Thymian*, melynek végére bizonyára hatott a tömjén görög (eredetű) neve, így válhatott a mi *tömjén* szavunkhoz hasonló alakúvá, de eltérő jelentésűvé.

Szaszovszky József

Élelmiszert gyűjtöttünk

Március 4. és 11. között tartósélelmiszer-gyűjtés volt egyházunk templomaiban. Újlakon 244 kilogrammnyi élelmiszer gyűlt össze, amiért hálás köszönetet mondunk a plébánia, a karitasz és főként a rászorulóknak nevében.

A gyűjtés fő számai: 40 kg szárasztészta, 33 kg cukor, 29 liter olaj, 28 kg liszt és 25 kg rizs. A sok és

sokféle konzerv mennyisége: 30 kg készétel-, 10 kg zöldség-, 7 kg hal-, 6 kg paradicsom-, 4 kg kis májkrém-konzerv. Ehhez járult még 3 kg zacskós leves, 16 kg befőtt+lekvár+savanyúság, 5 kg tea+kávés+kakaó és 8 kg vegyes édesség.

karitasz

Kórushangverseny

A második kerületi egyházi kórusoknak a 2000. év óta hagyományos tavaszi közös hangversenyét az idén a szokottnál korábban, március 23-án este rendezték meg a Móricz Zsigmond Gimnázium aulájában. Az ezúttal talán kicsit szerényebb formában megtartott műsor túlnyomórészt liturgikus énekeivel jól segítette a hallgatóság és bizonyára a szereplők húsvéti lelki

felkészülését is. Elmondhatjuk, hogy valamennyi kórus – a máriaremetei kislányok „Földreszállt Angyalok” nevű kis énekkarától az Újlaki Sárkány Boldogasszony Kóruson keresztül a szentangélas öregdiákok ötven fős kórusáig – műsorválasztása és előadása meghódította a közönséget.

Sz. J.

Családi események márciusban

A keresztség szentségében részesültek:

Március 4: Lévai Noah és Kummer Zalán

Március 18: Dénes Lujza

Március 24: Ökrös Alex Tamás

Halottaink:

Dr. Salamon Gézáné Margit (89), Welz Frigyesné Anna (99), Sugár Józsefné Ottilia (91)

Családi kirándulás

Szeretettel várjuk a gyermekeket és kedves szüleiket a plébániánk által meghirdetett családi kirándulásra. Első állomásunk az **Erzsébet-kilátó** lesz, majd onnan átsétálunk a **Hűvösvölgybe**, ahol focizni, métázni fogunk, és ha a lehetőségek engedik, egy rövid akadályversenyt is szervezünk a résztvevők számára.

Dátum: április 7., szombat.

Indulás: a Sarlós Boldogasszony Plébánia udvaráról, 9:00.

Érkezés: a Sarlós Boldogasszony Plébánia udvarára, 17:00.

Miserend:

Újlaki plébániatemplom:

hétköznapokon: 6³⁰ és 18⁰⁰

vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Szent Mihály kápolna:

minden hó első vasárnap 16⁰⁰

minden hó 18-án 16⁰⁰ (kiv. január)

Szent István kápolna:

hétköznapokon: 17³⁰

vasárnap 9⁰⁰ és 11⁰⁰

Gyóntatás:

hétfő, kedd, szerda:

esti szentmise előtt

csütörtök: esti szentmise után

péntek: 17³⁰ - 18³⁰

vasárnap: 10⁰⁰ - 11³⁰

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti szentmisék után ½ 8-ig.

Zsolozsma: pénteken 7⁰⁰, vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én az este 6⁰⁰ (vasárnap a reggel 9⁰⁰) órai szentmisét.

Gyermeket váró házaspárokért ajánljuk fel minden hónap első szombatján az esti 6 órás szentmisét.

Minden hónap 27-én engesztelő szentmisét mutatunk be Szent Margit tiszteletére és szándékára.

Minden hónap első hétfőjén papokért imádkozunk 17⁰⁰ órától a Szent Erzsébet teremben.

Együtt imádkozunk a teljes rózsafüzért minden hónap 2-án 16⁰⁰ órától a Szent Margit teremben.

Minden hónap harmadik szerdáján 18³⁰-kor bibliaóra a Szent Erzsébet teremben.

Iroda:

(Bécsi út 32. Tel: 335-3573):

Hétfő, péntek 10⁰⁰ - 12⁰⁰,

kedd, szerda, csütörtök : 16⁰⁰ - 18⁰⁰.

Karitás (Bécsi út 18.): szombat 16⁰⁰ - 19⁰⁰

Könyvtár: vasárnap 9⁰⁰ - 10³⁰ között.

A Sarlós Boldogasszony Kórus próbái:

hétfőn és csütörtökön 19⁰⁰ -21⁰⁰ a Szent István teremben (Felhévizi u. 2.). Minden érdeklődőt szeretettel várunk személyesen a próbákon, vagy telefonon:

Török Andrea karnagy (20/483-0149)

A gitáros kórus próbái: vasárnaponként, a gitáros misék előtt, reggel fél 8-tól a Szent Margit teremben.

Schola próbák:

kéthetente vasárnap 8:30-tól, a szentmise előtt. Mindenkit, aki szeretne énekes oltárszolgálatot ellátni, szeretettel várunk.

Jelentkezni személyesen, vagy telefonon lehet:

Tóthné Benkő Krisztina (20/586-0173),

Tóth Miklós Zsolt (20/384-0493).

Emlékeztetjük az újlaki híveket, hogy személyi jövedelemadójuk 1%-át

a Magyar Katolikus Egyház (technikai szám: 0011),

másik 1%-át pedig az Újlaki Sarlós Boldogasszony Alapítvány (adószáma: 18083440-1-41)

javára ajánlhatják fel.

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta. **Kiadja:** Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32.

Szerkesztő: Szaszovszky József, műszaki szerkesztő: Balogh András. **Felelős kiadó:** Beran Ferenc plébános